

Κερασ. Τραπ. Χαλδ. **Εχει την αἰτία του, είναι ψεγαδιασμέ-
νος Χίος. Συνών. ἀφορμή. β) Πάθος, νόσημα, ἰδία
χρόνιον ἢ λανθάνον* **Ηπ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. Τραπ. Ταλδ.): Πές μου, γιατρέ, κι ὁδήγα μου
τ' ἔναι ἡ αἰτία μου; Λακων. 'Ασ' σὰ πολλὰ τὰ ντᾶρτᾶ ἐχτέ-
θεν τὴν αἰτίαν (ἀπὸ τὰ πολλὰ ντέρτια, ἤτοι βάσανα, ἀπέ-
κτησε κτλ.) Χαλδ. 'Εγένουμουν με τὴν αἰτίαν αὐτόθ. 'Εξέγκεν
τὴν αἰτίαν ἀποπᾶν' αὐ' (ἐθεραπεύθη. ἐξέγκεν = ἐξέβαλε)
αὐτόθ. 'Εξώδεψα πολλὰ 'ς σοὶ γιατροὺς καὶ 'κ' ἐπόρεσα νὰ
χάνω ἀποπᾶν'-ι-μ' τὴν αἰτίαν Κερασ. Τραπ. Χαλδ. || Γνωμ.*

**Οπῶχει αἰτιά καὶ κρύβεται με τὴν αἰτιά πηγαίνει*
Λακων. Πβ. αἰτιάρις. 3) Αἰτίαισις, κατηγορία σύνθηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): *Μι ρίχθ' ἰτία Μακεδ. 'Σ ἐμέν
αἰτίαν μ' εὐρήκ'ς (μὴ με αἰτιάσαι) Κερασ. Χαλδ. Ντό αἰτίαν
νὰ εὐρήκω 'ς ἐσέν, ἐσὺ τιδὲν κακὸν 'κ' ἐποίκεις με! (τί αἰτίαν
νὰ εὐρω εἰς ἐσέ, σὺ δὲν μοῦ ἔκανες κἀνένα κακὸν) αὐτόθ.
'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 1,66 «τοῖς Ἀθηναίοις καὶ
Πελοποννησίοις αἰτίαι αὗται προσεγεγέννητο ἐς ἀλλή-
λους» καὶ 1,146 «αἰτίαι αὗται καὶ διαφοραὶ ἐγένοντο
ἀμφοτέροις».*

αἰτιάρις ἐπίθ. Πελοπν. (**Ηλ. Λακων.*)

**Εκ τοῦ οὐσ. αἰτία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις.*

1) **Ασθενικός, φιλάσθενος, ἰδία φθισικός Λακων.
Συνών. ἀρρωστιάρις. 2) Οἶονεὶ ὁ ζητῶν αἰτίαν
πρὸς φιλονικίαν, φίλερις Πελοπν. (**Ηλ.*)*

αἰτιασμένος ἐπίθ. **τιασμένος* **Ηπ. Πελοπν. (**Ηλ.
Λακων.*)*

**Εκ τοῦ ἀρχ. ρ. αἰτιάζω.*

1) **Ο ἔχων ἐν ἑαυτῷ αἰτίαν, νόσον λανθάνουσαν καὶ δὴ
φθίσιν ἐνθ' ἄν.: 'Ηταν αἰτιασμένος καὶ πέθανε* **Ηλ. 2) 'Ο
ἔχων ἀτελῆ σωματικὴν ἀνάπτυξιν Πελοπν. (Λακων.) Πβ.
παθιασμένος.*

αἰτίζω Κορσ.

Τὸ ἀρχ. αἰτίζω.

Ζητῶ νὰ λάβω.

αἰτίκα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἀέκα* Πόντ. (**Αμισ. Οἶν.*)

**Εκ τοῦ ἐπιθ. αἰτίκος.*

*Τοιουτοτρόπως ἐνθ' ἄν.: Σάν τιλα τρέδεις ἐσὺ, ἀέκα νὰ
τρέδῃ καὶ ἡ τύχη μου (ὅπως τρέχεις σὺ, οὕτω νὰ τρέχῃ καὶ
ἡ τύχη μου. 'Εκ παραδ.) Οἶν. Συνών. ἔτσι.*

αἰτίκος ἀντων. Πόντ. (Κερασ. **Οφ. Τραπ.) ἀγίτικος
Πόντ. (Κερασ.) αἰτ'κος Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.) ἀέκος
Πόντ. (Οἶν.) αἰίκος Πόντ. (**Αμισ. Κερασ. Οἶν. **Οφ.
Τραπ. Χαλδ.)***

**Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἀούτικος παρὰ τοῦ ἀοῦτος (ἰδ.
οὔτος) ἀντικατασταθέντος ὀλοκλήρου τοῦ -ούτικος διὰ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος. 'Ιδ. **ΑνθΠαπαδόπ.
ἐν 'Αθηνᾷ 41 (1929) 25.**

*Τοιούτος ἐνθ' ἄν.: 'Αέκος εἶσαι Οἶν. 'Αέκον λόγος λέχ-
κεται; (τοιούτος λόγος λέγεται;) αὐτόθ. 'Αίικος κι αἰίκος
ἄθροπος ἔρθεν αὐτόθ. 'Αίκα λόγια Τραπ. Χαλδ. 'Αίκα
κι αἰίκα εἶπαν Τραπ. Καὶ ἔνα δύο ἄλλα αἰίκα ἄμον τὸ εἶπεν,
ὕστερα ἐσκάλωσε νὰ φονερίζ' καὶ τρώῃ ἄτα (ἀφοῦ εἶπε
καὶ ἔνα δύο ἄλλα τοιαῦτα, ὕστερον ἤρχισε νὰ τὰ πνίγῃ
καὶ νὰ τὰ τρώῃ. 'Εκ παραμυθ.) 'Αμισ. || Φρ. 'Αίίκα
τῶ' αἰίκα, τῶερὰ μάνγα (ὡς καταχλεῖς λόγου. Συνών. φρ.*

*αὐτὰ ποῦ λές, φίλε μου) **Οφ. || Παροιμ. φρ. 'Αίίκα
χαβάλα, χαψία με τὰ τῶιφάλα (τοιαῦται ὑποθέσεις τοιαῦτα
ἀποτελέσματα ἔχουν) αὐτόθ. Τ' αἰίκα αἰίκα ἔχ'νε (ἐπὶ τῶν φυ-
σικῶν ἐπακολουθημάτων κακῶν πράξεων) Χαλδ. 'Σ αἰίτικο
χαλκὸ αἰίκα λάχανα ψήγτανε (εἰς τοιαύτην χύτραν τοιαῦτα
λάχανα ψήγονται. 'Εκαστος κατὰ τὴν ἀξίαν του τυγχάνει
τῶν τιμῶν) **Οφ. || **Ασμ.****

**Εμὲν 'ς ἐσέν ποιὸς ἔστειλεν αἰίκα 'κ' ἐθυμέθεν,
μόνον ἐμέναν εἶπε με τὴν 'ψὴν αὐ' ἔπαρ' κ' ἔλα*
Κερασ.

**Αλί ἐμέν, μαννίτσα μου, ἄλλο 'κ' εἶδα αἰίκον,
τὸ κρεββατόπο μ' εὔκαιρον, τὸ μαξιλλάρ' καρίπ'κον
(καρίπ'κον = ἔρημον) Χαλδ. Συνών. τέτοιος.*

αἰτίον τό, λόγ. κοιν. αἴτιο κοιν. αἴτιον βόρ. ἰδιώμ.
αἴτιος 'Ιων. (Σμύρν.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αἰτίον.

1) Αἰτία, ἀφορμὴ λόγ. κοιν.: **Εγίνης τὸ αἴτιον τσαὶ
ἐξήμωσα Κύπρ. Γιατί κλαίτε; τί 'ναι τὸ αἴτιος; Σμύρν.*

2) Νόσος ἐπιδημική, ἰδία ἢ γρίπη ἢ καταρροή τις
Κύπρ.: **Επκισέν με τὸ αἴτιον. 'Αλλαξεν ἡ φωνή σου ἰθαὶ
'εν-νὰ σὲ πκάσῃ τὸ αἴτιον. 3) Εἶδος ἐξανθήματος κατὰ
τὸ πρόσωπον καὶ ἀλλαχοῦ τῆς κεφαλῆς τῶν βρεφῶν, εἶδος
ἐρπητος Θράκ. (Μάδυτ.) 'Η σημασία πιθανῶς παλαιά.
Πβ. 'Επιστολ. Σωκρ. 7,14 «τὸ συνεστηκὸς αἴτιον» morbus
grassans. 'Ιδ. καὶ Θησαυρ. ἐν λ.*

αἴτιος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἴτιος.

1) **Ο παρέχων τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμὴν, τὸν λόγον,
συνήθως κακοῦ τινος λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.):
'Ας ὀψεται ὁ αἴτιος. Σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τοῦ κακοῦ κοιν.
Μὴ μοῦ παραμορφίζεσαι, γιατί ἐσὺ 'ς' ὁ πρῶτος αἴτιος Κρήτ.
Γίνονται αἰτίες νὰ μὴ παντρεύγονται οἱ ἄνθρωποι νεοὶ
Κάλυμν. 2) 'Ο αἴτιος τοῦ συμποσίου, ὁ ἀμφιτρύων Κρήτ.:
Φρ. Εἰς ὑγεία καὶ τῶν αἰτιῶ ἢ μόνον Καὶ τῶν αἰτιῶ (χαι-
ρετισμὸς τοῦ πίνοντος ὑπὲρ ὑγείας τῶν αἰτίων τοῦ συμπο-
σίου, π. χ. τῶν γονέων κατὰ τὴν βάπτισιν).*

αἴτουλας ὁ, **Ανδρ. αἴτ'λας* **Ανδρ. (Κόρθ.)*

*Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. αἴθων. 'Ιδ. ΜΣτεφανίδ.
ἐν 'Αθηνᾷ 28 (1916) Λεξικογρ. 'Αρχ. 81.*

Τὸ ζῷον μουστέλλα ἢ ἀγρία (mustella vulgaris)
ἀρπακτικὸν τοῦ γένους τῶν ἰκτιδίων (ἀρχ. γαλῶν), ὀρμητι-
κὸν καὶ θυμοειδὲς (αἰθίων). [**]

αἴφνης ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. αἴφνης.

**Απροσδοκήτως, ἀπροόπτως, ἀνελπίστως. Συνών.
ἄξαφνα, ξαφνικά, ξάφνου.*

αἴφνιδιασμός ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ μεσ. οὐσ. αἴφνιδιασμός.

1) Αἴφνιδια εἰσβολή, εἰσόρμησις, ἐπίθεσις τῶν ἐχθρῶν.
2) Πᾶσα αἴφνιδια, ἀπροσδόκητος, ἀνελπίστος ἐμφά-
νις ἢ πρᾶξις.

αἰχμαλωσία ἡ, λόγ. κοιν. ἀμαλουσία Πελοπν.
(Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αἰχμαλωσία. Διὰ τὸν τύπ. ἀμαλουσία
πβ. ἀμαλωσία τοῦ 15^{ου} αἰῶνος ἐν Les cinq livres de
la loi 331 (ἔκδ. Hesselring).

Τὸ νὰ εἶναι τις αἰχμάλωτος λόγ. κοιν.: Φρ. Ἀμαλουνσία μου! (σχετλιαστική ἀναφώνησις) Λακων. Συνών. φρ. δυστυχία μου!

αἰχμαλωτίζω λόγ. κοιν. ἀγμαλουτίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. αἰχμαλωτίζω.

1) Συλλαμβάνω τινὰ αἰχμάλωτον, ζωγράφ. λόγ. κοιν.: Τὸν αἰχμαλωτίσανε ἔς τὸν πόλεμον σύνθηθ. Αἰχμαλωτίστηκε τὸ δεῖνα μέρος σύνθηθ. || Ἄσμη.

Ὅλοι ἐξεμεθύσανε | καὶ ἔς τὴ φυγὴν τὸ βάσανε,
πολλοὶ αἰχμαλωτίστησαν

Μάν. 2) Οἰκειοποιῶμαι, ἀρπάζω Λυκ. (Λιβύσσ.): Κ' ἡγύριβγάσιν ἀφουρμὴν μὴ τοῦ παραμικροῦ αἵτιον νὰ χαλάσουν τοὺς ραγιάδους κὶ ν' ἀγμαλουτίσουν τὰ πράματα τουν.

αἰχμάλωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) αἰχμάλωτος Πόντ. (Κερασ.) ἀχμάλωτος Πάρ. ἀχμάλωτους Λήμν. ἀγμάλωτος Καππ. (Σινασσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἰχμάλωτος.

1) Ὁ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔχουν αἰχμάλωτο κοιν. || Ἄσμη.

Ἀδέτι τὰ βασίλεια ἔς αἰχμάλωτους δὲ βλάφτουν
(ἀδέτι = συνήθεια) Κρήτ.

Ἐς τὸ Θεό σ', ἔς τὸ Θεό σ', αἰχμάλωτε, τὰ γονικά σ' ἀπόθεν;

Τραπ. β) Μεταφ. ὁ ἀφωσιωμένος ἢ ὑποχρεωμένος εἰς τινα καὶ τρόπον τινὰ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενος, ὁ ἄνευ ἰδίας θελήσεως. 2) Δυστυχής, ταλαίπωρος (διότι ἡ αἰχμαλωσία εἶναι συχνότατα δυστυχία. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,207) Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Γισιόρ κ' αἰχμάλωτον ἐγέντον (κατέστη δυστυχέστατος. γισιόρ Τουρκ. συνών. τοῦ αἰχμάλωτος) Τραπ. Αἰχμάλωτος νὰ γίνεσαι! (ἀρά) αὐτόθ.

3) Ὁρφανὸς Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἢ σχετλιαστικῶς, κατημένος Καππ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίον ἐν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἓνα κακὸ ὄργον.

3) Ὁρφανὸς Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἢ σχετλιαστικῶς, κατημένος Καππ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίον ἐν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἓνα κακὸ ὄργον.

3) Ὁρφανὸς Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἢ σχετλιαστικῶς, κατημένος Καππ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίον ἐν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἓνα κακὸ ὄργον.

αἰῶνας ὁ, κοιν. ἀναιῶνας Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. αἰῶν. Διὰ τὸ ν τοῦ ἀναιῶνας πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,411 καὶ 491.

1) Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς πολλαχ.: Αὐτὸ ποῦ λές τώρρα ἐγὼ οὔτε τὸ εἶδα οὔτε τὸ ἄκουσα εἰς τὸν αἰῶνα μου Κεφαλλ. κ. ἄ. Ἔτσι ἄδρωπον ἐν εἶδα ἔς τὸν αἰῶνα μου Κύπρ. || Ἄσμη.

Πέ το πουλλί μ', ἂν ἀγαπᾷς, τὸ νοῦ μου νὰ φυλάζω
καὶ ἔς τὸν αἰῶνα μου ποτὲ ἄλλοῦ νὰ μὴν κοιτάζω

Ἰων. (Κρήν.)

Ποῦ νὰ βρω μίαν κόλλαν χαρτὴν νὰ γράψω μίαν εἰκόνα
νὰ δούβκω νὰ τὴν προσκυνῶ οὐλ-λον ζωήν, αἰῶναν

Κύπρ. Ἡδὴ παρ' Ὀμ. Ρ 302 «μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἐπλετο». Πβ. ζωή. 2) Ἀορίστως, πολὺς χρόνος κοιν.: Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κα να Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κα να Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κα να Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κα να Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κα να Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Νίσυρ. 3) Χρονικὴ περίοδος, ἐποχὴ: Τί ἔχομε νὰ ἰδοῦμε ἔς τὸν αἰῶνα μας! Ὅλα ἀκρίβυναν, γιὰτὶ ζοῦμε σὲ κακὸν αἰῶνα.

αἰῶνια ἐπίρρ. κοιν. ἀναιῶνια σύνθηθ. ἀναιῶνια Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναιῶνιο Θράκ. (Σάκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. αἰῶνιος.

Αἰωνίως, διαρκῶς, πάντοτε ἐνθ' ἄν.: Αἰῶνια τέτοιος θὰ ᾿σαι κοιν. Ἀναιῶνιο τυραγνιέμαι; Σάκκ. Συνών. αἰωνίως.

αἰῶνιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ναιῶνιος Κρήτ. (Βάμ.) ἀναιῶνιος Ἀνδρ. Κέρκ. ἀναιῶνιος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) Ἡπ. Θήρ. Κέρκ. Πελοπν. (Αἰγ. Βυτίν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ.) Τσακων. ἀναιῶνιους Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἰῶνιος. Τὸ ἀναιῶνιος ἐκ παρασυρ-
σχετισμοῦ πρὸς τὰ ἐκ τοῦ στερητ. ἀν- σύνθετα ὡσεὶ στε-
ρήσεως σημαντικόν. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 22.

1) Ὁ αἰεὶ ὑπάρχων, διαρκὴς κοιν.: Πρᾶμα-ροῦχο-σπίτι αἰῶνιο κοιν. Ἀναιῶνιο πράματα αὐτὰ τὰ ἑλληνικά ὅθι βροῖ-
σκουντι Αἰτωλ. Εἶναι ἀναιῶνιος, δὲν πεθαίνει ποτὲς Κέρκ.
Ὁ πλάτανος εἶναι ἀναιῶνιο δέντρο αὐτόθ. Ὅπου βάλω τὸ χέρι
μου γίνεται χτήριο ἀναιῶνιο αὐτόθ. || Φρ. Αἰωνία του ἡ μνήμη!
(ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐχῆς «αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!»
ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος καὶ καθόλου ἐπὶ παντός ἐκλιπόντος)
κοιν.: Οὐς τῶν αἰωνίων (αἰωνίως) Ἀμισ. Πίσσα ναιῶνια!
(χαρακτηριστικόν τοῦ ἔχοντος λίαν μελανὸν χρῶμα) Κρήτ.
Συνών. παντοτινός. 2) Τὸ θηλ. αἰωνία οὐς., ζωὴ
Σῦρ.: Ἡπέραςε ὅλη του τὴν αἰωνία.

αἰωνίως ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ναιωνίως Σύμ. ἰον-
νίους Μακεδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. αἰωνίως.

Ἐσαεὶ, διαρκῶς, πάντοτε ἐνθ' ἄν.: Αἰωνίως θὰ εἶμαι
σκλάβος σου κοιν. Ἐν θὰ τὸ κάμω ναιωνίως μου ζ-ζωῆς
(ἐν ὅσῳ ζῶ) Σύμ. Θὰ τὴ θυμοῦμι ἰοννίους Μακεδ. Συνών.
αἰῶνια.

ἀκαβάλλητος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. καβαλλήτος
<καβαλλῶ.

Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔπλευσε. Παθ. ἐκεῖνος
ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐκαβάλλησε, δὲν ἐπέβη τις.

Πβ. ἀκαβαλλίκευτος.

ἀκαβαλλίκευτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *καβαλλίκευτος
<καβαλλίκεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔπλευσέ τις, ἐπὶ ἵππου, ἡμιό-
νου καὶ ὄνου: Ἀλογο-μουλάρι ἀκαβαλλίκευτο κοιν.

Πβ. ἀκαβάλλητος.

ἀκαβούρδιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκαούρδιστος Μεγίστ.
ἀκαβούρδιστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. καβουρδιστός
<καβουρδίζω.

Ὁ μὴ πεφρυγμένος, ἄφρυκτος κοιν.: Καφὲς ἀκαβούρ-
διστος πολλαχ. Συνών. ὠμός.

ἀκαβούρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγα-
βούρευτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *καβουρευτός
<καβουρεύω, παρ' ὁ καὶ γαβουρεύω.

Ἀκαβούρδιστος, ὁ ἰδ.

